

15
ΜΕΡΕΣ

Ο **Ευθύμης Φιλίππου** συναντά πρόσωπα που του λένε ιστορίες.

Κύριε Ραπτόπουλε, μπορείτε να μου πείτε διάφορα πράγματα γενικά, σας παρακαλώ;

Δεν μου αρέσουν οι κούπες του καφέ στις οποίες είναι παχύ το σημείο που ακουμπάνε τα χείλια. Μου αρέσει η σοκολάτα. Δεν μου αρέσουν, όμως, τα ακτινίδια, δεν τα έχω συνηθίσει. Δεν μαγειρεύω. Γράφω το πρωί. Ξυπνάω το πρωί. Γύρω στις 7 δηλαδή. Κοιμάμαι λίγο το μεσημέρι και μετά μπορεί να ξαναγράψω το απόγευμα λίγο, αλλά ποτέ το βράδυ. Γράφω σ' ένα MacBook. Δεν το παίρνω έξω απ' το σπίτι για να γράψω, μου φαίνεται λιγάκι ξιπασιά. Δεν ξέρω κιόλας. Όταν αποφάσισα να γίνω συγγραφέας, πήγα στη σχολή Didacta για να μάθω «τυφλό» μαζί με πολλές, κάπως ωραίες κοπέλες που θέλανε να γίνουν κάποτε γραμματείς. Μας έβαζαν μέσα σε κάτι booths και στ' ακουστικά ακουγόταν ένα κείμενο, κάποιος, δεν έχει σημασία. Αγόρασα μια βεραμάν, βουλγάρικη, μικρή, φορητή γραφομηχανή που είχε ένα λίγο αστειό όνομα. Maritsa. Παλιά έγγραφα με μια γραμματσοειρά που για κάποιον λόγο δεν μπορούσαν να διαβάσουν τα PC και είχε πρόβλημα στο Office. Τώρα γράφω με Times. Αντιπαθώ τους σούπερ επιτυχημένους. Λυπάμαι τους ανθρώπους, συνήθως μεγαλοαστικής καταγωγής, που δεν κολλάει στα χείλια τους η λέξη «μαλάκας»,

που δεν έχουν την ευχέρεια της βρισιάς. Δεν μου αρέσει η λέξη «αναγνωρισιμότητα» και η λέξη «δρώμενο» και όλες αυτές οι λέξεις που, εάν τις έλεγα στη μάνα μου, θα έλεγε «Εε;» ή μπορεί να τις καταλάβαινε αργότερα με μια μικρή καθυστέρηση. Δεν καταλαβαίνω, επίσης, γιατί στις εφημερίδες γράφουν πια «σε ένα» και όχι «σ' ένα» ή «από εκεί» και όχι «από κει». Πλεονασμός, κακόηχος πλεονασμός είναι αυτό. Η ζωή έχει κόψει το έψιλον και κάποιος επιμένουν να το βάζουν. Φρίκη. Δεν ακούμε τη ζωντανή ομιλία όταν γράφουμε κι αυτό είναι μεγάλο πρόβλημα και μετά ανοίγουμε ένα μπαρ και το ονομάζουμε Emphasis. Με κωλολατινικά. Αυτό είναι ένα τικ που αποκτήσανε οι άνθρωποι για να κρυσφουν κάτω από κάποιο χαλί τη γυφτιά, αλλά δεν γίνεται ποτέ να κρυσφεις κάτω από ένα χαλί τη γυφτιά. Γεννήθηκα σε μια κλινική που νομίζω ήταν στο Θησείο, αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρος. Μεγάλωσα στο Περιστερί, σ' ένα σπίτι με αυλή που έδωσε αργότερα ο πατέρας μου αντιπαροχή, ή μάλλον όχι, δεν το έδωσε αντιπαροχή, δεν ξέρω γιατί είπα ότι το έδωσε αντιπαροχή. Αργότερα χτίσαμε ένα τριώροφο. Έκανα παρέα με τον Οδυσσέα. Παραθερίζαμε μαζί τα καλοκαίρια, όταν ήμουν μικρός. Παραθερίζαμε στη Βάθεια, στην Εύβοια. Η Βάθεια είναι περίπου πέντε λεπτά από την Ερέτρια, προς το Αλιβέρι. Είχε ο πατέρας μου ένα δίτομο βιπεράκι της Οριάννα Φαλάτσι για το Βιετνάμ, πάνω στο οποίο ο Οδυσσέας έπαιζε ντραμς με τα χέρια κι εγώ έκανα ήχους κιθάρας με το στόμα. Το βιπεράκι σχεδόν διαλύθηκε. Ξέρεις, τότε ήταν μια εποχή που για κάποιον λόγο συνδέανε την κλασική μουσική με το πένθος. Μια εποχή που έκανε θράυση ο Barry White και που τον άκουγαν όλοι, αλλά υπήρχαν κάποιες που δεν το παραδέχονταν κι έλεγαν «όχι, εγώ δεν ακούω Barry White», αλλά σίγουρα άκουγαν όλα αυτά τα υπέροχα ξελιγωμένα μουγκρητά. Είτε ήσουν από τη Νέα Σμύρνη είτε απ' το Χαλάνδρι είτε από τη Φιλαδέλφεια, είχες περισσότερα κοινά με κάποιον που σου μιλάει για μια ντίσκο ή για μια καφετέρια ή για ένα μηχανάκι από κάποιον που σου λέει για τον Εμφύλιο και για το τέλος της Μεταπολίτευσης. Βαριέμαι φριχτά τη φράση «το τέλος της Μεταπολίτευσης». Η δική μου γενιά έφαγε πρώτη στη μάπα τις συνεντεύξεις και όλο αυτό που έπρεπε να βγαίνουμε και να μιλάμε σαν τον Παπαδιαμάντη επειδή ήμαστε συγγραφείς. Τότε είχα μακριά μαλλιά, αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα έλεγε κάποιος, αν μ' έβλεπε στον δρόμο, «α, κοίτα πόσο προχωρημένη εμφάνιση έχει αυτός εκεί». Ήμουν κάπως κανονικός. Έδωσα στη Νομική, όπως όλοι που δεν ξέρανε πού να πάνε και τι θέλουν να γίνουν. Έχω ακόμα φίλους απ' το σχολείο. Τον Σάββα, για παράδειγμα, του οποίου ο

“Ένας άνθρωπος μεγαλύτερος απ' τον κ. Ραπτόπουλο κι ένας μικρότερος.”

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ ΕΧΕΙ ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΕΣ ΕΥΛΙΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

μεγάλος αδερφός έπαιζε κιθάρα κι είχε κάτι παρτιτούρες των Beatles, που ο Σάββας έβγαζε φωτοτυπίες και μας τις πουλούσε. Δεν ξέρω πώς διασκεδάσαμε. Με τα πάντα, μάλλον. Κάποια βράδια πηγαίναμε περίπου στις 11 το βράδυ στη Νέα Φιλαδέλφεια, στην εθνική οδό, που είχε μια γέφυρα από πάνω και κάνανε κάποιες κόντρες και μπορεί να μη μιλάγαμε καθόλου μεταξύ μας. Η ντίσκο (παύση) ήταν τότε πολύ (παύση) εξωτικό μέρος (παύση) για μας. Με τα strobo lights και όλα αυτά τα φώτα. Θυμάμαι μια ντίσκο που έπαιζε συνέχεια, συνέχεια, αυτό το τραγούδι των Talking Heads που δεν θυμάμαι το τίτλο -letting the days go by, let the water hold me down, letting the days go by, water flowing underground, into the blue again, παμ, παμ, παραραμ, παμ- και χορεύανε κάποιες. Μου αρέσει να πηγαίνω διακοπές στο ίδιο μέρος συνέχεια. Με αυτές τις, ξέρεις, τις (παύση) επιστρώσεις (παύση) εντυπώσεων. Στα μικροαστικά μέρη διακοπών έχω την εντύπωση ότι υπάρχει πιο ζωή. Αυτός ο μέσος όρος είναι πιο ζωντανός κάπως. Είναι περίεργο γιατί μεγαλώνεις και τα προβλήματα έρχονται κι έχεις κι άλλα καινούργια και παλιά και γίνεται της πουτάνας. Η μέση ηλικία είναι πολύ περίεργη. Είναι σαν τη μέση των ανθρώπων, που είναι το στενό κομμάτι του σώματος. Είναι αυτό. Ζορίζεσαι, κάτι σε πιέζει, πρέπει να προσέχεις κάποιους πιο μεγάλους και κάποιους πιο μικρούς από σένα*. Είμαι 52 χρόνων. Παλιά, στα μυθιστορήματα του Τολστόι έγραφε, «μόλις μπήκε στο δωμάτιο ένας γέρος 50 χρόνων». Εδώ, στο Μαρούσι, το βράδυ είναι όλα περίεργα, δεν ξέρω, σκοτεινά, σαν ένα μέρος όπου έρχονται ηλικιωμένοι για ν' αφήσουν την τελευταία τους πνοή. Στη Σουηδία πήγα γιατί ήθελα να φύγω και η τότε κοπέλα μου είχε πάει για να σπουδάσει κι εγώ άρχισα να της λέω τα γνωστά, άμα φύγεις χωρίζουμε, και τελικά πήγα κι εγώ. Αυτό κράτησε έναν χρόνο. Είχα μαζέψει λίγα λεφτά από κάτι ιδιαίτερα που έκανα σε παιδικία. Θυμάμαι μια σαλοτραπεζαρία ενός σπιτιού, θυμάμαι ένα παιδί και κάτι ασκήσεις Μαθηματικών και Φυσικής που δεν ήξερα να λύσω γιατί δεν ήμουν καθόλου καλός σε αυτά. Μετά, στην Αμερική πήγα με υποτροφία, δηλαδή μου πληρώνανε τη διαμονή κι ένα μικρό χαρτζιλίκι που ήταν οκ, κι έκατσα πέντε μήνες. Μια μέρα πήγα σινεμά και στην ταινία έβλεπα τη Νέα Υόρκη και μετά, όταν τελείωσε η ταινία, βγήκα έξω κι αντίκρισα ξανά τη Νέα Υόρκη. Δεν θα το ξεχάσω αυτό. Μου είχε φανεί φανταστικό. Είχα περάσει μια ζωή στην Αθήνα να βλέπω τη Νέα Υόρκη στο σινεμά και μετά να βγαίνω έξω και να είναι η Αθήνα. Ήταν πολύ περίεργο, δεν ξέρω αν καταλαβαίνεις. Αυτό που έβλεπα και θεωρούσα επιστημονική φαντασία εκεί ήταν

πρασιολόγος, η συνοικία στο Blade Runner είναι η Chinatown και υπάρχει και οι σωλήνες που βγάζουν καπνό στον δρόμο δεν είναι εφέ, αλλά κάτι που συμβαίνει με τη διαφορά της θερμοκρασίας ή κάτι τέτοιο. Όμως είναι αυτό, είναι αληθινό και είναι εκεί. Όπως, επίσης, και στις αγγλικές ταινίες η βαριά πόρτα του πύργου που τρίζει κι έχει αράχνες δεν είναι έτσι για να σε τρομάξει, αλλά γιατί έτσι είναι και δεν γίνεται ποτέ να φτιάξει κάποιος μια τέτοια πόρτα σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου γιατί δεν θα είναι πειστική, αλλά μια βλακεία.

Κύριε Ραπτόπουλε, μπορείτε να μου πείτε ποια ταινία είδατε με τη Νέα Υόρκη και μετά βγήκατε έξω και ήταν ξανά η Νέα Υόρκη κι εντυπωσιαστήκατε;

Ναι, βεβαίως. Το Ghostbusters.

Ο Βαγγέλης Ραπτόπουλος είναι 31 ετών κι η κόρη του παίζει πολύ καλά πιάνο, αν κι έχει κάνει μόνο κάποια λίγα μαθήματα πριν από πολλά χρόνια. Εδώ και αρκετό καιρό, όταν μιλάει ή συζητάει ή στιδύποτε, η χροιά της φωνής του κατά διαστήματα αλλοιώνεται από έναν ήχο που μοιάζει με ήχο ηλεκτρικού σιδηρόδρομου. Έχει γράψει κρυφά με χρώμα από φρέσκα κεράσια στον καθρέφτη του ασανσέρ της πολυκατοικίας που μένει τη φράση «Μεσοαστοί, διαλέχτε» και κάτι άλλο που μετά σβήστηκε. Η σύζυγός του καπνίζει τσιγάρα που φτιάχνει μόνη της με καπνό και χαρτάκια.

Η δική μου γενιά έφαγε πρώτη στη μάπα τις συνεντεύξεις και όλο αυτό που έπρεπε να βγαίνουμε και να μιλάμε σαν τον Παπαδιαμάντη επειδή ήμαστε συγγραφείς.